

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

15647 *Llei orgànica 7/2012, de 27 de desembre, per la qual es modifica la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, en matèria de transparència i lluita contra el frau fiscal i en la Seguretat Social.*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

El Codi penal, tal com assenyala l'exposició de motius de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, tutela els valors i els principis bàsics de la convivència social, i el seu contingut s'ha d'ajustar als canvis i a les noves necessitats de la situació actual.

L'eix dels criteris que inspiren aquesta reforma es correspon amb el reforçament de la transparència de l'activitat de l'administració i del règim de responsabilitat de partits polítics i sindicats, als quals s'inclou dins del règim general de responsabilitat penal de les persones jurídiques de què, fins ara, estaven exclosos; i, d'una altra, amb la millora de l'eficàcia dels instruments de control dels ingressos i de la despesa pública, que es revela com un element imprescindible del conjunt de mesures adoptades amb motiu de la crisi econòmica, especialment severa en l'àmbit europeu, i més en concret en el cas espanyol, així com amb la necessitat d'acompanyar-les de les reformes necessàries en els sectors o activitats econòmiques afectades; activitats econòmiques en què, d'altra banda, hi ha una major percepció del frau i que són precisament on s'han d'adoptar les reformes penals concretes.

A aquest efecte, en l'àmbit penal es fa necessària una revisió profunda dels delictes contra la hisenda pública i contra la Seguretat Social, que regula el títol XIV del Codi penal. Els objectius de la reforma en l'àmbit tributari són: la creació d'un tipus agreujat que ofereixi resposta als fraus d'una gravetat especial i que elevi la pena de presó fins a una durada màxima de sis anys, la qual cosa al seu torn determina que el termini de prescripció de les infraccions més greus sigui de deu anys; possibilitar la persecució de les trames organitzades de frau fiscal facilitant la denúncia immediata una vegada assolida la quantitat mínima de defraudació; incrementar les possibilitats de cobrament del deute tributari impagat evitant la paralització del procediment administratiu pel procés penal; introduir millores tècniques en la regulació de les defraudacions a la hisenda i als pressupostos de la Unió Europea; evitar la denúncia davant els jutjats dels obligats tributaris que han regularitzat, de forma completa i voluntària, la seva situació tributària. També es preveuen mecanismes per rebaixar la pena per als imputats que, una vegada iniciat el procés penal, satisfacin el deute tributari o col·laborin en la investigació judicial.

La reforma que es porta a terme en els delictes contra la Seguretat Social afecta el tipus bàsic per reduir la quantia a partir de la qual la infracció és constitutiva de delictes i facilitar les regularitzacions. Amb un esquema semblant al que s'utilitza per a la regulació del delictes fiscal, s'introdueix un tipus agreujat que permet la persecució de trames societàries darrere les quals s'oculta el veritable empresari per eludir el pagament de quotes a la Seguretat Social dels seus treballadors. Paral·lelament, s'introdueix un tipus

específic per penalitzar les defraudacions en prestacions del Sistema de la Seguretat Social mitjançant un tractament penal diferenciat de l'obtenció fraudulenta d'ajudes i subvencions que ofereix una resposta eficaç enfront dels supòsits de frau amb greu menyscapte per al patrimoni de la Seguretat Social. En aquest cas també es preveu un tipus agreujat amb el qual es fa front a les noves formes d'organització delictiva dedicades a aquestes activitats o propiciatòries d'aquestes, empreses fictícies creades amb l'únic fi d'obtenir prestacions del Sistema.

També es porta a terme una modificació dels delictes contra els drets dels treballadors que preveu el títol XV del Codi penal, per sancionar els qui incompleixen de forma greu la normativa laboral amb conductes que a més suposen una competència deslleial injusta respecte a les empreses, emprenedors i treballadors autònoms que sí que compleixen les seves obligacions legals.

Finalment, dins del conjunt de mesures proposades per dotar de transparència el sector públic i enfortir la confiança en les institucions públiques, s'estableix un nou tipus penal per sancionar les conductes d'ocultació, simulació i falsejament dels comptes públics.

II

En primer lloc, es modifica la regulació de la responsabilitat penal de les persones jurídiques amb la finalitat d'incloure partits polítics i sindicats dins del règim general de responsabilitat, i se suprimeix la referència a aquests que fins ara contenia l'excepció regulada a l'apartat 5 de l'article 31 bis del Codi penal. D'aquesta manera se supera la percepció d'impunitat d'aquests dos actors de la vida política que traslladava la regulació anterior, i s'estén a aquests, en els supòsits que preveu la llei, la responsabilitat per les actuacions il·lícites desenvolupades pel seu compte i en el seu benefici, pels seus representants legals i administradors, o pels sotmesos a l'autoritat dels anteriors quan no hi hagi hagut un control adequat sobre aquests.

III

En segon lloc, s'efectuen millores tècniques en la tipificació dels delictes contra la hisenda pública a l'article 305 del Codi penal, que tenen per objecte facilitar la persecució d'aquests delictes i corregir algunes deficiències advertides en la seva aplicació.

Una primera modificació ha consistit a configurar la regularització de la situació tributària com el veritable revers del delictes de manera que, amb la regularització, resulti neutralitzat no només el desvalor de l'acció, amb una declaració completa i veraç, sinó també el desvalor del resultat mitjançant el pagament complet del deute tributari i no només de la quota tributària com passa actualment.

Aquesta nova configuració de la regularització fa que aquesta tingui una relació d'equivalència pràctica amb el pagament tempestiu de l'impost, tal com han destacat tant la Fiscalia General de l'Estat com el Tribunal Suprem, que de forma molt expressiva s'han referit a la regularització com el «*ple retorn a la legalitat*» que posa fi a la lesió provisional del bé jurídic protegit produïda per la defraudació consumada amb l'incompliment inicial de les obligacions tributàries.

En coherència amb aquesta nova configuració legal de la regularització tributària com el revers del delictes que neutralitza completament el desvalor de la conducta i el desvalor del resultat, es considera que la regularització de la situació tributària fa desaparèixer l'injust derivat de l'incompliment inicial de l'obligació tributària i així es reflecteix en la nova redacció del tipus delictiu que lliga a aquest retorn a la legalitat la desaparició del retret penal. Aquesta modificació es complementa amb la de l'apartat 4 relativa a la regularització suprimint les mencions que la conceptuaven com una excusa absolutòria.

S'introdueix un nou apartat que permet a l'Administració tributària continuar amb el procediment administratiu de cobrament del deute tributari malgrat la litispendència del procés penal. Amb aquesta reforma s'intenta eliminar situacions de privilegi i situar el presumpte delinqüent en la mateixa posició que qualsevol altre deutor tributari, i al mateix

temps s'incrementa l'eficàcia de l'actuació de control de l'Administració: la sola litispendència del procés judicial no paralitza l'acció de cobrament però pot paralytizar-la el jutge sempre que el pagament del deute es garanteixi o que el jutge consideri que es podrien produir danys d'impossible o difícil reparació. I també s'atén una exigència de l'ordenament comunitari, ja que les autoritats comunitàries reclamen a Espanya una reforma del seu sistema legal perquè l'existència del procés penal no paralitzi l'acció de cobrament dels deutes tributaris que constitueixin recursos propis de la Unió Europea.

Amb relació a la determinació de la quota tributària defraudada, la reforma introdueix dues modificacions rellevants. D'una banda, aclareix que la quantia defraudada en l'àmbit d'ingressos de la hisenda de la Unió Europea s'ha de determinar per relació a l'any natural. De l'altra, s'introdueix una regla especial per poder perseguir les trames de criminalitat organitzada de forma immediata des del moment en què la defraudació superi la quantia mínima determinant del delictes.

També es preveu una atenuació de la pena quan els presumptes responsables dels delictes reconeixen la seva comissió i satisfan íntegrament el deute tributari o bé col·laboren amb les autoritats per a la investigació dels fets i, si s'escau, la identificació o la captura d'altres responsables, sempre que aquest reconeixement, pagament i cooperació es produeixin en un lapse de temps breu.

També dins dels delictes contra la hisenda pública, es preveu un nou tipus agreujat a l'article 305 bis per tipificar les conductes de major gravetat o de major complexitat en el seu descobriment, que se sancionen amb una pena màxima de sis anys, la qual cosa, per aplicació de l'article 131 del Codi penal, comportaria l'augment del termini de prescripció a deu anys per dificultar la impunitat d'aquestes conductes greus pel pas del temps. Es consideren supòsits agreujats aquells en què la quantia de la quota defraudada supera els sis-cents mil euros, límit quantitatiu apuntat per la jurisprudència; aquells en què la defraudació es comet en el si d'una organització o d'un grup criminal; o en què la utilització de persones, negocis, instruments o territoris dificulta la determinació de la identitat o el patrimoni del veritable obligat tributari o responsable del delictes o la quantia defraudada. Amb la referència expressa a paradisos fiscals i territoris de nul·la tributació es dota de més certesa i seguretat jurídica el precepte atès que es tracta de conceptes que ja defineix la disposició addicional primera de la Llei 36/2006, de 29 de novembre, de mesures per a la prevenció del frau fiscal.

A més, es modifica la redacció de l'article 306 del Codi penal per aclarir la diferència de la conducta típica amb la que preveu l'apartat 3 de l'article 305, i per refundre els actuals articles 306 i 309 en un sol precepte. Els casos en què la defraudació no arribi als cinquanta mil euros però superi els quatre mil euros són castigats com a delictes a l'apartat 3 de l'article 305 i a l'article 306, i desapareix la tipificació com a falta dels actuals articles 627 i 628.

Finalment, es modifica l'article 310 bis del Codi penal a causa de la necessitat d'harmonitzar la penalitat imposada a les persones jurídiques responsables de delictes contra la hisenda pública, amb la ja prevista per a les persones físiques responsables dels mateixos delictes, de manera que, d'una banda, s'introdueix a la lletra b) la pena de multa del doble al quàdruple en els supòsits agreujats la regulació dels quals es proposa al nou article 305 bis i, de l'altra, s'afegeix un nou segon paràgraf en el qual es preveu la imposició a les persones jurídiques responsables d'aquests delictes de les penes que la lletra f) de l'apartat 7 de l'article 33 preveu amb caràcter general i que l'apartat 1 de l'article 305 ja imposa per a les persones físiques.

IV

Quant als delictes contra la Seguretat Social, es reforma l'article 307 del Codi penal a l'efecte de reduir a cinquanta mil euros la quantia que estableix el tipus delictiu com a condició objectiva de punibilitat. La fixació del límit s'ha de fer de conformitat amb criteris econòmics, polítics i socials. La realitat social i econòmica actual posa en relleu la necessitat d'actuar, amb més contundència, enfront de les conductes presumptament delictives i trames organitzades que posen en perill la sostenibilitat financera del Sistema

de la Seguretat Social. La reducció de la quantia del tipus delictiu permet que siguin objecte de punibilitat penal fets que actualment només són sancionables administrativament i que són objecte d'un retret social contundent en moments d'una dificultat econòmica especial en l'àmbit empresarial com els actuals.

En la pràctica es donen supòsits en els quals s'interpreta que no hi ha delictes contra la Seguretat Social pel mer fet que s'hagin presentat els documents de cotització, sense entrar a valorar si són veraçs i complets. També és freqüent que en els supòsits de defraudació en què intervenen persones interposades, precisament, la presentació de documents de cotització aparentment correctes forma part de l'engany. Per això, s'ha afegit un últim incís per aclarir que la mera presentació dels documents de cotització no exclou la defraudació si aquesta queda acreditada per altres fets. L'incís no implica cap modificació conceptual, sinó que intenta fixar la interpretació autèntica de la norma.

L'incís també s'ha inclòs a l'article 305 referit al delictes contra la hisenda pública per evitar que la seva absència es pugui interpretar en el sentit que la mera presentació de declaracions o autoliquidacions exclou en tot cas la defraudació.

S'introdueix, igualment, un nou tipus agreujat en supòsits de conductes especialment greus per la quantia eludida o altres circumstàncies concurrents d'una entitat especial, com la utilització de societats o persones interposades per ocultar els veritables responsables del pagament de les quotes de Seguretat Social, i que justifiquen un retret penal més gran. L'agreujament de la pena comporta l'ampliació del període de prescripció del delictes, fonamental en aquests casos per la seva complexitat de detecció difícil i tardana, i que amb l'ampliació de la pena màxima a sis anys de presó, un més que la vigent actualment, amplia el termini de prescripció a deu anys.

Tant per al tipus ordinari com per a l'agreujat s'ha considerat procedent recollir de manera expressa la imposició al responsable de les penes accessòries de pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social, amb una durada que varia atenent la gravetat del tipus.

De manera paral·lela al delictes contra la hisenda pública, es configura la regularització de la situació davant la Seguretat Social com el revers del delictes que neutralitza completament el desvalor de la conducta i el desvalor del resultat, de manera que fa desaparèixer el caràcter delictiu de l'incompliment inicial de l'obligació amb la Seguretat Social.

També es modifica l'article 308 del Codi penal relatiu al frau d'ajudes o subvencions de les administracions públiques o de la Seguretat Social. A causa de l'antic concepte de subvenció i de determinades interpretacions jurisprudencials, s'ha arribat a considerar subvenció la prestació i el subsidi d'atur. Amb això, s'ha entès que en aquests casos només hi havia defraudació quan la quantia superava la xifra de cent vint mil euros, i quedaven despenalitzats els altres casos. Per això, es reforma l'article 308 del Codi penal per mantenir dins de la regulació del frau de subvencions únicament les ajudes i subvencions de les administracions públiques quan la quantia superi la xifra de cent vint mil euros. Quan es tracti de prestacions del sistema de la Seguretat Social, els comportaments defraudatoris es tipifiquen en un precepte nou, l'article 307 ter, que els castiga amb una penalitat ajustada a la gravetat del fet: presó de sis mesos a tres anys en els supòsits ordinaris; multa del tant al sèxtuple en els casos que no siguin d'una gravetat especial; i presó de dos a sis anys i multa del tant al sèxtuple en els supòsits agreujats. En tots els casos es preveu a més la imposició al responsable de la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social. Aquesta solució permet donar un millor tractament penal a les conductes fraudulentament contra la Seguretat Social, i evita el risc d'impunitat dels fraus greus que fins ara no superaven el límit quantitatiu establert.

L'article 307 ter, en el tractament específic que fa d'aquestes conductes fraudulentament, també facilita la persecució de les noves trames organitzades de frau contra la Seguretat Social que, mitjançant la creació d'empreses fictícies, tenen per únic fi l'obtenció de prestacions del Sistema amb l'agreujament consegüent de la pena.

V

La configuració actual del delictes contra els drets dels treballadors que conté l'article 311 del Codi penal, en consideració als elements subjectius requerits per a la concurrència de l'il·lícit, dificulta l'aplicació del tipus penal a l'hora d'exigir responsabilitats als qui, de forma col·lectiva, estan incomplint les obligacions que els corresponen en relació amb l'assegurament obligatori, o a propòsit de les autoritzacions preceptives per treballar d'aquells a qui ocupen en la seva activitat empresarial.

Qui, de forma massiva o col·lectiva, recorre a la utilització de treballadors sense haver-ne formalitzat la incorporació al Sistema de la Seguretat Social que els correspongui, o sense haver obtingut l'autorització preceptiva per treballar en el cas dels estrangers que ho necessitin, ha de merèixer el retret penal corresponent.

Els perjudicis ocasionats per aquestes conductes són evidents. D'una banda, la negació dels drets que en matèria de Seguretat Social puguin correspondre als treballadors pel període en què presten els seus serveis de manera irregular. De l'altra, els efectes perniciosos que presenta per a les relacions econòmiques i empresarials el fet que hi hagi qui produeix béns i serveis a uns costos laborals molt inferiors als que han de suportar aquells altres que ho fan complint les seves obligacions legals en la matèria, la qual cosa distorsiona la competitivitat i desincentiva la iniciativa empresarial.

Si la conducta és greu en tot cas, i per això ja es condemna com a tal en l'àmbit administratiu, la sanció penal es fa dependre d'un determinat nombre de treballadors ocupats i afectats, en consonància amb la limitació del retret punitiu als comportaments més greus.

La gravetat mateixa d'aquestes conductes motiva que la sanció s'ampliï fins a la possible imposició d'una pena màxima de sis anys de presó, la qual cosa de nou permet incrementar el termini de prescripció fins als deu anys.

VI

Es modifica l'article 398 del Codi penal per excloure del tipus els certificats relatius a la Seguretat Social i a la hisenda pública. No és infreqüent la falsificació dels certificats de situació de cotització per les empreses deutes de la Seguretat Social que, com a contractistes o subcontractistes, remeten a les empreses principals o contractistes en el marc de la relació jurídica de les contractes o subcontractes. Com que ja hi ha un tipus penal propi de falsedat de certificats, sorgia el dubte de si s'havien de qualificar aquestes conductes com a falsedat en document oficial comès per particulars, o com a falsedat de certificats comès per particulars. S'ha considerat convenient una nova redacció de l'article 398 a què es remet l'article 399 del Codi penal, que en restringeixi l'aplicació a la falsedat de certificats de transcendència menor i que exclogui expressament tots els certificats relatius a la Seguretat Social i a la hisenda pública, donada la transcendència en el tràfic jurídic de certificats falsos en l'àmbit tributari i de la Seguretat Social.

VII

Finalment, s'inclou un nou article 433 bis, la finalitat del qual és dotar de la màxima transparència el sector públic i garantir la confiança en la veracitat de la informació que reflecteix la situació econòmica de les administracions i entitats públiques.

Amb aquesta finalitat se sanciona l'autoritat o el funcionari públic que falsegi la comptabilitat, els documents o la informació que hagin de reflectir la seva situació econòmica, quan això es porti a terme d'una manera idònia per causar un perjudici econòmic a l'entitat pública de la qual depengui. La norma incorpora una regla que soluciona els problemes de possible concurs d'aquest delictes amb el de falsedat documental, d'aplicació preferent, i per això és aplicable en particular a la falsificació i mendacitat de documents interns que, tanmateix, són rellevants per a l'adopció de decisions de transcendència econòmica.

Així mateix, es tipifica el falsejament de la informació de rellevància econòmica que inicialment no forma part d'un document però que hi troba reflex posterior. D'aquesta manera se solucionen els problemes de tipicitat que es poden plantejar quan l'autor no emet el document fals, sinó que es limita a introduir la informació falsa que després queda incorporada a un suport documental escrit o d'una altra naturalesa.

I, amb la mateixa finalitat, es tipifica la facilitació d'aquesta informació falsa a tercers, quan aquesta conducta resulta idònia per causar un perjudici econòmic a l'Administració.

Totes aquestes conductes, en la mesura que no es tracti de supòsits de falsificació de documents públics o oficials –castigats pels articles 390 i 393 del Codi penal– es castiguen amb penes de multa i inhabilitació, i pena de presó en el supòsit de causació efectiva del perjudici econòmic.

Article únic. *Modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal.*

La Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, queda modificada de la manera següent:

U. Es modifica el paràgraf primer de l'apartat 5 de l'article 31 bis, que queda redactat de la manera següent:

«5. Les disposicions relatives a la responsabilitat penal de les persones jurídiques no són aplicables a l'Estat, a les administracions públiques territorials i institucionals, als organismes reguladors, les agències i entitats públiques empresarials, a les organitzacions internacionals de dret públic, ni a aquelles altres que exerceixin potestats públiques de sobirania, administratives o quan es tracti de societats mercantils estatals que executin polítiques públiques o prestin serveis d'interès econòmic general.

(...)

Dos. L'article 305 queda redactat de la manera següent:

«1. El qui, per acció o omissió, defraudi la hisenda pública estatal, autonòmica, foral o local, eludint el pagament de tributs, quantitats retingudes o que s'haurien hagut de retenir o ingressos a compte, i n'obtingui indegudament devolucions o gaudeixi de beneficis fiscals de la mateixa manera, sempre que la quantia de la quota defraudada, l'import no ingressat de les retencions o ingressos a compte o de les devolucions o beneficis fiscals obtinguts o gaudits indegudament excedeixi els cent vint mil euros ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de la quantia esmentada, llevat que hagi regularitzat la seva situació tributària en els termes de l'apartat 4 d'aquest article.

La mera presentació de declaracions o autoliquidacions no exclou la defraudació, quan aquesta s'acrediti per altres fets.

A més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys.

2. A l'efecte de determinar la quantia esmentada a l'apartat anterior:

a) Si es tracta de tributs, retencions, ingressos a compte o devolucions, periòdics o de declaració periòdica, cal atènyer-se al que s'hagi defraudat en cada període impositiu o de declaració, i si aquests són inferiors a dotze mesos, l'import del que s'ha defraudat ha de fer referència a l'any natural. No obstant l'anterior, en els casos en què la defraudació es porti a terme en el si d'una organització o grup criminal, o per persones o entitats que actuïn sota l'aparença d'una activitat econòmica real sense desenvolupar-la de forma efectiva, el delictes és perseguible des del mateix moment en què s'arribi a la quantitat que fixa l'apartat 1.

b) En els altres supòsits, la quantia s'entén referida a cada un dels diferents conceptes pels quals un fet imposable és susceptible de liquidació.

3. S'han d'imposar les mateixes penes quan les conductes que descriu l'apartat 1 d'aquest article es cometin contra la hisenda de la Unió Europea, sempre que la quantia defraudada excedeixi els cinquanta mil euros en el termini d'un any natural. No obstant l'anterior, en els casos en què la defraudació es porti a terme en el si d'una organització o grup criminal, o per persones o entitats que actuïn sota l'aparença d'una activitat econòmica real sense desenvolupar-la de forma efectiva, el delictes és perseguible des del mateix moment en què s'arribi a la quantitat fixada en aquest apartat.

Si la quantia defraudada no supera els cinquanta mil euros, però excedeix els quatre mil, s'ha d'imposar una pena de presó de tres mesos a un any o una multa del tant al triple de la quantia esmentada i la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de sis mesos a dos anys.

4. Es considera regularitzada la situació tributària quan l'obligat tributari hagi reconegut i pagat completament el deute tributari, abans que l'Administració tributària li hagi notificat l'inici d'actuacions de comprovació o investigació tendents a determinar els deutes tributaris objecte de la regularització o, en el cas que aquestes actuacions no s'hagin produït, abans que el Ministeri Fiscal, l'advocat de l'Estat o el representant processal de l'Administració autonòmica, foral o local de què es tracti, interposi una querrela o denúncia dirigida contra aquell, o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzi actuacions que li permetin tenir coneixement formal de la iniciació de diligències.

Així mateix, els efectes de la regularització que preveu el paràgraf anterior són aplicables quan se satisfacin deutes tributaris una vegada prescrit el dret de l'Administració a la seva determinació en via administrativa.

La regularització per l'obligat tributari de la seva situació tributària impedeix que se'l persegueixi per les possibles irregularitats comptables o altres falsedats instrumentals que, exclusivament en relació amb el deute tributari objecte de regularització, aquest pugui haver comès prèviament a la regularització de la seva situació tributària.

5. Quan l'Administració tributària aprecii indicis que s'ha comès un delictes contra la hisenda pública, pot liquidar de forma separada, d'una banda, els conceptes i les quanties que no estiguin vinculats amb el possible delictes contra la hisenda pública, i de l'altra, els que estiguin vinculats amb el possible delictes contra la hisenda pública.

La liquidació indicada en primer lloc en el paràgraf anterior ha de seguir la tramitació ordinària i se subjecta al règim de recursos propis de tota liquidació tributària. I la liquidació que si s'escau derivi dels conceptes i les quanties que estiguin vinculats amb el possible delictes contra la hisenda pública ha de seguir la tramitació que a aquest efecte estableixi la normativa tributària, sense perjudici que finalment s'ajusti al que es decideixi en el procés penal.

L'existència del procediment penal per delictes contra la hisenda pública no paralitza l'acció de cobrament del deute tributari. Per part de l'Administració tributària es poden iniciar les actuacions dirigides al cobrament, llevat que el jutge, d'ofici o a instància de part, hagi acordat la suspensió de les actuacions d'execució, amb la prestació prèvia de garantia. Si no es pot prestar garantia en tot o en part, excepcionalment el jutge pot acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties si aprecia que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de reparació molt difícil.

6. Els jutges i tribunals poden imposar a l'obligat tributari o a l'autor del delictes la pena inferior en un o dos graus, sempre que, abans que transcorrin dos mesos des de la citació judicial com a imputat, satisfaci el deute tributari i reconegui judicialment els fets. L'anterior és aplicable igualment respecte d'altres partícips en

el delictes diferents de l'obligat tributari o de l'autor del delictes, quan col·laborin activament en l'obtenció de proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables, per a l'aclariment complet dels fets delictius o per a la investigació del patrimoni de l'obligat tributari o d'altres responsables del delictes.

7. En els procediments pel delictes que preveu aquest article, per a l'execució de la pena de multa i la responsabilitat civil, que comprèn l'import del deute tributari que l'Administració tributària no hagi liquidat per prescripció o una altra causa legal en els termes que preveu la Llei 58/2003, general tributària, de 17 de desembre, inclosos els seus interessos de demora, els jutges i tribunals han de demanar l'auxili dels serveis de l'Administració tributària, que les ha d'exigir pel procediment administratiu de constrenyiment en els termes que estableix la Llei esmentada.»

Tres. S'afegeix l'article 305 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. El delictes contra la hisenda pública és castigat amb la pena de presó de dos a sis anys i multa del doble al sèxtuple de la quota defraudada quan la defraudació es cometi en concurrència amb alguna de les circumstàncies següents:

- a) Que la quantia de la quota defraudada excedeixi els sis-cents mil euros.
- b) Que la defraudació s'hagi comès en el si d'una organització o d'un grup criminal.
- c) Que la utilització de persones físiques o jurídiques o ens sense personalitat jurídica interposats, negocis o instruments fiduciaris o paradisos fiscals o territoris de nul·la tributació ocults o dificulti la determinació de la identitat de l'obligat tributari o del responsable del delictes, la determinació de la quantia defraudada o del patrimoni de l'obligat tributari o del responsable del delictes.

2. Als supòsits que descriu aquest article els són aplicables totes les previsions restants que conté l'article 305.

En aquests casos, a més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de quatre a vuit anys.»

Quatre. L'article 306 queda redactat de la manera següent:

«El qui per acció o omissió defraudi els pressupostos generals de la Unió Europea o altres administrats per aquesta, en una quantia superior a cinquanta mil euros, i eludeixi, fora dels casos que preveu l'apartat 3 de l'article 305, el pagament de quantitats que s'hagin d'ingressar, o doni als fons obtinguts una aplicació diferent d'aquella a la qual estiguin destinats o obtingui indegudament fons falsejant les condicions requerides per a la seva concessió o ocults les que l'haurien impedit, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple de la quantia esmentada.

Si la quantia defraudada o aplicada indegudament no supera els cinquanta mil euros, però excedeix els quatre mil, s'ha d'imposar una pena de presó de tres mesos a un any o multa del tant al triple de la quantia esmentada i la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de sis mesos a dos anys.»

Cinc. L'article 307 queda redactat de la manera següent:

«1. El qui, per acció o omissió, defraudi la Seguretat Social eludint el pagament de les seves quotes i conceptes de recaptació conjunta, obtenint indegudament devolucions d'aquestes o gaudint de deduccions per qualsevol concepte també de manera indeguda, sempre que la quantia de les quotes defraudades o de les devolucions o deduccions indegudes excedeixi els cinquanta mil euros, ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant

al sèxtuple de la quantia esmentada llevat que hagi regularitzat la seva situació davant la Seguretat Social en els termes de l'apartat 3 d'aquest article.

La mera presentació dels documents de cotització no exclou la defraudació, quan aquesta s'acrediti per altres fets.

A més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys.

2. A l'efecte de determinar la quantia que esmenta l'apartat anterior cal atènyer-se a l'import total defraudat durant quatre anys naturals.

3. Es considera regularitzada la situació davant la Seguretat Social quan l'obligat enfront de la Seguretat Social hagi reconegut i pagat completament el deute abans que se li hagi notificat la iniciació d'actuacions inspectores dirigides a determinar aquests deutes o, en cas que aquestes actuacions no s'hagin produït, abans que el Ministeri Fiscal o el lletrat de la Seguretat Social interposi una querrela o denúncia dirigida contra aquell o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzi actuacions que li permetin tenir coneixement formal de la iniciació de diligències.

Així mateix, els efectes de la regularització que preveu el paràgraf anterior són aplicables quan se satisfacin deutes davant la Seguretat Social una vegada prescrit el dret de l'Administració a la seva determinació en via administrativa.

La regularització de la situació davant la Seguretat Social impedeix que el subjecte esmentat sigui perseguit per les possibles irregularitats comptables o altres falsedats instrumentals que, exclusivament en relació amb el deute objecte de regularització, aquest pugui haver comès prèviament a la regularització de la seva situació.

4. L'existència d'un procediment penal per delictes contra la Seguretat Social no paralitza el procediment administratiu per a la liquidació i el cobrament del deute contret amb la Seguretat Social, llevat que el jutge ho acordi amb la prestació prèvia de garantia. En cas que no es pugui prestar garantia en tot o en part, el jutge, amb caràcter excepcional, pot acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de les garanties, en cas que aprecii que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de reparació molt difícil. La liquidació administrativa s'ha d'ajustar finalment al que es decideixi en el procés penal.

5. Els jutges i tribunals poden imposar a l'obligat enfront de la Seguretat Social o a l'autor del delictes la pena inferior en un o dos graus, sempre que, abans que transcorrin dos mesos des de la citació judicial com a imputat, satisfaci el deute amb la Seguretat Social i reconegui judicialment els fets. L'anterior és aplicable igualment respecte d'altres partícips en el delictes diferents del deutor a la Seguretat Social o de l'autor del delictes, quan col·laborin activament en l'obtenció de proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables, per a l'aclariment complet dels fets delictius o per a la investigació del patrimoni de l'obligat tributari o d'altres responsables del delictes.

6. En els procediments pel delictes que preveu aquest article, per a l'execució de la pena de multa i la responsabilitat civil, que comprèn l'import del deute enfront de la Seguretat Social que l'Administració no hagi liquidat per prescripció o una altra causa legal, inclosos els seus interessos de demora, els jutges i tribunals han de demanar l'auxili dels serveis de l'Administració de la Seguretat Social, que les ha d'exigir pel procediment administratiu de constrenyiment.»

Sis. S'introdueix un nou 307 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. El delictes contra la Seguretat Social és castigat amb la pena de presó de dos a sis anys i multa del doble al sèxtuple de la quantia quan en la comissió del delictes concorri alguna de les circumstàncies següents:

a) Que la quantia de les quotes defraudades o de les devolucions o deduccions indegudes excedeixi els cent vint mil euros.

b) Que la defraudació s'hagi comès en el si d'una organització o d'un grup criminal.

c) Que la utilització de persones físiques o jurídiques o ens sense personalitat jurídica interposats, negocis o instruments fiduciaris o paradisos fiscals o territoris de nul·la tributació ocults o dificulti la determinació de la identitat de l'obligat enfront de la Seguretat Social o del responsable del delictes, la determinació de la quantia defraudada o del patrimoni de l'obligat enfront de la Seguretat Social o del responsable del delictes.

2. Als supòsits que descriu aquest article els són aplicables totes les previsions restants que conté l'article 307.

3. En aquests casos, a més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de quatre a vuit anys.»

Set. S'introdueix un nou article 307 ter, amb la redacció següent:

«1. Qui obtingui, per a si mateix o per a un altre, el gaudi de prestacions del Sistema de la Seguretat Social, la seva prolongació indeguda, o en faciliti a altres l'obtenció, per mitjà de l'error provocat mitjançant la simulació o la tergiversació de fets, o l'ocultació conscient de fets dels quals tenia el deure d'informar, i amb això causi un perjudici a l'Administració pública, ha de ser castigat amb la pena de sis mesos a tres anys de presó.

Quan els fets, a la vista de l'import defraudat, dels mitjans utilitzats i de les circumstàncies personals de l'autor, no tinguin una gravetat especial, han de ser castigats amb una pena de multa del tant al sèxtuple.

A més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys.

2. Quan el valor de les prestacions sigui superior a cinquanta mil euros o hagi concorregut qualsevol de les circumstàncies a què es refereixen les lletres b) o c) de l'apartat 1 de l'article 307 bis, s'ha d'imposar una pena de presó de dos a sis anys i multa del tant al sèxtuple.

En aquests casos, a més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de quatre a vuit anys.

3. Queda exempt de responsabilitat criminal en relació amb les conductes que descriuen els apartats anteriors el qui reintegri una quantitat equivalent al valor de la prestació rebuda incrementada en un interès anual equivalent a l'interès legal del diner augmentat en dos punts percentuals, des del moment en què les va percebre, abans que se li hagi notificat la iniciació d'actuacions d'inspecció i control en relació amb aquestes o, en cas que aquestes actuacions no s'hagin produït, abans que el Ministeri Fiscal, l'advocat de l'Estat, el lletrat de la Seguretat Social, o el representant de l'Administració autonòmica o local de què es tracti, interposi una querrela o denúncia dirigida contra aquell o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzi actuacions que li permetin tenir coneixement formal de la iniciació de diligències.

L'exempció de responsabilitat penal que preveu el paràgraf anterior afecta igualment el subjecte esmentat per les possibles falsedats instrumentals que, exclusivament en relació amb les prestacions defraudades objecte de reintegrament, aquest pugui haver comès amb caràcter previ a la regularització de la seva situació.

4. L'existència d'un procediment penal per algun dels delictes dels apartats 1 i 2 d'aquest article no impedeix que l'Administració competent exigeixi el

reintegrant per via administrativa de les prestacions obtingudes indegudament. L'import que hagi de ser reintegrat s'entén fixat provisionalment per l'Administració, i s'ha d'ajustar després al que finalment es resolgui en el procés penal.

El procediment penal tampoc paralitza l'acció de cobrament de l'Administració competent, que pot iniciar les actuacions dirigides al cobrament llevat que el jutge, d'ofici o a instància de part, hagi acordat la suspensió de les actuacions d'execució amb la prestació prèvia de garantia. Si no es pot prestar garantia en tot o en part, excepcionalment el jutge pot acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties si aprecia que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de reparació molt difícil.

5. En els procediments pel delictes que preveu aquest article, per a l'execució de la pena de multa i de la responsabilitat civil, els jutges i tribunals han de demanar l'auxili dels serveis de l'Administració de la Seguretat Social, que les ha d'exigir pel procediment administratiu de constrenyiment.

6. És aplicable als supòsits que regula aquest article el que disposa l'apartat 5 de l'article 307 del Codi penal.»

Vuit. L'article 308 queda redactat de la manera següent:

«1. El qui obtingui subvencions o ajudes de les administracions públiques en una quantitat o per un valor superior a cent vint mil euros falsejant les condicions requerides per a la seva concessió o ocultant les que l'haurien impedit ha de ser castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa del tant al sèxtuple del seu import llevat que porti a terme el reintegrament a què es refereix l'apartat 5 d'aquest article.

2. S'han d'imposar les mateixes penes a qui, en el desenvolupament d'una activitat sufragada totalment o parcialment amb fons de les administracions públiques, els apliqui en una quantitat superior a cent vint mil euros a fins diferents d'aquells per als quals es va concedir la subvenció o ajuda llevat que porti a terme el reintegrament a què es refereix l'apartat 5 d'aquest article.

3. A més de les penes assenyalades, s'ha d'imposar al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant un període de tres a sis anys.

4. Per determinar la quantitat defraudada cal atènyer-se a l'any natural i s'ha de tractar de subvencions o ajudes obtingudes per al foment de la mateixa activitat privada subvencionable, encara que procedeixin d'administracions o entitats públiques diferents.

5. S'entén realitzat el reintegrament a què es refereixen els apartats 1 i 2 quan el perceptor de la subvenció o ajuda torni les subvencions o ajudes percebudes o aplicades indegudament, incrementades en l'interès de demora aplicable en matèria de subvencions des del moment en què les va percebre, i es porti a terme abans que s'hagi notificat la iniciació d'actuacions de comprovació o control en relació amb les subvencions o ajudes esmentades o, en cas que aquestes actuacions no s'hagin produït, abans que el Ministeri Fiscal, l'advocat de l'Estat o el representant de l'Administració autonòmica o local de què es tracti, interposi una querrela o denúncia dirigida contra aquell o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzi actuacions que li permetin tenir coneixement formal de la iniciació de diligències. El reintegrament impedeix que el subjecte esmentat sigui perseguit per les possibles falsedats instrumentals que, exclusivament en relació amb el deute objecte de regularització, aquest pugui haver comès amb caràcter previ a la regularització de la seva situació.

6. L'existència d'un procediment penal per algun dels delictes dels apartats 1 i 2 d'aquest article no impedeix que l'Administració competent exigeixi el reintegrament per via administrativa de les subvencions o ajudes aplicades indegudament. L'import que hagi de ser reintegrat s'entén fixat provisionalment per

l'Administració, i s'ha d'ajustar després al que finalment es resolgui en el procés penal.

El procediment penal tampoc paralitza l'acció de cobrament de l'Administració, que pot iniciar les actuacions dirigides al cobrament llevat que el jutge, d'ofici o a instància de part, hagi acordat la suspensió de les actuacions d'execució amb la prestació prèvia de garantia. Si no es pot prestar garantia en tot o en part, excepcionalment el jutge pot acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties si aprecia que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de reparació molt difícil.

7. Els jutges i tribunals poden imposar al responsable d'aquest delictes la pena inferior en un o dos graus, sempre que, abans que transcorrin dos mesos des de la citació judicial com a imputat, porti a terme el reintegrament a què es refereix l'apartat 5 i reconegui judicialment els fets. L'anterior també és aplicable respecte d'altres participants en el delictes diferents de l'obligat al reintegrament o de l'autor del delictes, quan col·laborin activament en l'obtenció de proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables, per a l'aclariment complet dels fets delictius o per a la investigació del patrimoni de l'obligat tributari o d'altres responsables del delictes.»

Nou. L'article 310 bis queda redactat de la manera següent:

«Quan d'acord amb el que estableix l'article 31 bis una persona jurídica sigui responsable dels delictes que recull aquest títol, se li han d'imposar les penes següents:

- a) Multa del tant al doble de la quantitat defraudada o obtinguda indegudament, si el delictes comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de dos anys.
- b) Multa del doble al quàdruple de la quantitat defraudada o obtinguda indegudament, si el delictes comès per la persona física té prevista una pena de presó de més de cinc anys.
- c) Multa de sis mesos a un any, en els supòsits que recull l'article 310.

A més de les assenyalades, s'ha d'imposar a la persona jurídica responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys. Es pot imposar la prohibició per contractar amb les administracions públiques.

Ateses les regles que estableix l'article 66 bis, els jutges i tribunals així mateix poden imposar les penes que recullen les lletres b), c), d), e) i g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Deu. L'article 311 queda redactat de la manera següent:

«S'han de castigar amb les penes de presó de sis mesos a sis anys i multa de sis a dotze mesos:

1r Els qui, mitjançant engany o abús de situació de necessitat, imposin als treballadors al seu servei condicions laborals o de Seguretat Social que perjudiquin, suprimeixin o restringeixin els drets que tinguin reconeguts per disposicions legals, convenis col·lectius o contracte individual.

2n Els qui donin ocupació simultàniament a una pluralitat de treballadors sense comunicar-ne l'alta en el règim de la Seguretat Social que correspongui o, si s'escau, sense haver obtingut l'autorització de treball corresponent, sempre que el nombre de treballadors afectats sigui almenys:

- a) del vint-i-cinc per cent, a les empreses o centres de treball que ocupin a més de cent treballadors,

b) del cinquanta per cent, a les empreses o centres de treball que ocupin a més de deu treballadors i no més de cent, o

c) la totalitat d'aquests, a les empreses o centres de treball que ocupin a més de cinc i no més de deu treballadors.

3r Els qui en el supòsit de transmissió d'empreses, amb coneixement dels procediments que descriuen els apartats anteriors, mantinguin les condicions esmentades imposades per un altre.

4t Si les conductes que descriuen els apartats anteriors es porten a terme amb violència o intimidació s'han d'imposar les penes superiors en grau.»

Onze. L'article 398 queda redactat de la manera següent:

«L'autoritat o funcionari públic que lliuri una certificació falsa amb escassa transcendència en el tràfic jurídic ha de ser castigat amb la pena de suspensió de sis mesos a dos anys.

Aquest precepte no és aplicable als certificats relatius a la Seguretat Social i a la hisenda pública.»

Dotze. S'afegeix l'article 433 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. L'autoritat o funcionari públic que, de forma idònia per causar un perjudici econòmic a l'entitat pública de la qual depèn, i fora dels supòsits que preveu l'article 390, en falsegi la comptabilitat, els documents que hagin de reflectir la seva situació econòmica o la informació continguda en aquests, ha de ser castigat amb la pena d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps d'un a deu anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

2. S'ha de castigar amb les mateixes penes l'autoritat o funcionari públic que, de forma idònia per causar un perjudici econòmic a l'entitat pública de la qual depèn, faciliti a tercers informació falsa relativa a la situació econòmica d'aquesta o algun dels documents o informacions a què es refereix l'apartat anterior.

3. Si s'arriba a causar el perjudici econòmic a l'entitat, s'han d'imposar les penes de presó d'un a quatre anys, inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de tres a deu anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.»

Disposició addicional única. *Efectes de la declaració tributària especial.*

S'entenen declarades dins el termini que estableix la normativa de cada tribut respecte de cada període impositiu en què s'hagin d'imputar les rendes inicialment no declarades regularitzades a través de la declaració tributària especial que preveu la disposició addicional primera del Reial decret llei 12/2012, de 30 de març, pel qual s'introdueixen diverses mesures tributàries i administratives dirigides a la reducció del dèficit públic.

Disposició derogatòria única.

1. Queden derogats els articles 309, 627 i 628 de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal.

2. Queden derogades totes les disposicions que s'oposin al que preveu aquesta Llei orgànica.

Disposició final primera. *Adequació de les causes d'inelegibilitat.*

Les causes d'inelegibilitat que conté l'article 6 de la Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, del règim electoral general, s'han d'adequar, mitjançant la modificació legislativa oportuna, a les derivades de les infraccions que s'incloguin en matèria de bon govern, si s'escau, en normes de rang legal.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei orgànica entra en vigor als vint dies de la seva publicació completa al «Butlletí Oficial de l'Estat.»

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 27 de desembre de 2012.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern
MARIANO RAJOY BREY